

THE PROBLEM OF GLOBALIZATION AND SECURITY IN THE DEMOCRATIC STATE

Mirabela Rely Odette CURELAR

Associate Professor PhD "Constantin Brâncuși" University of Târgu-Jiu

ABSTRACT: CURRENTLY, THE ANTI-GLOBALIZATION MOVEMENTS ARE EXTREMELY DIVERSIFIED AND ARE ACTIVE NOT ONLY AT THE GLOBAL LEVEL, BUT ALSO AT THE NATIONAL, REGIONAL OR LOCAL LEVEL, AND THEIR REPERTOIRES OF ACTION ARE AMONG THE MOST INNOVATIVE. MOST ANTI-GLOBALIZATION ACTIVISTS OPPOSE GLOBALIZATION AS A MANIFESTATION OF POWER OR DOMINANCE EXERCISED GLOBALLY AND CALL FOR MORE EQUITY IN GLOBAL ECONOMIC AND POLITICAL RELATIONS. ON THE ONE HAND, TRANSNATIONAL SOCIAL MOVEMENTS ARE AN EXAMPLE OF THE GLOBALIZATION OF SOCIAL RELATIONS AND USE COMMUNICATION METHODS SPECIFIC TO GLOBALIZATION (EG THE INTERNET), AND ON THE OTHER HAND, THESE MOVEMENTS CHALLENGE GLOBALIZATION AS A SPECIFIC POLITICAL PROJECT.

KEY WORDS: GLOBAL LEVEL, ANTI-GLOBALIZATION, DOMINANCE, POWER, SECURITY, EQUITY.

INTRODUCERE

Statul Român beneficiază de o politică democratică, deoarece, cetățenii își pot exprima liber votul individual, iar opinia majorității este cea care învinge, societatea neavând garanția că această opinie este cea mai potrivită pentru ea. Poporul își alege reprezentanții care să îi susțină interesele, și are uneori așteptări nerealiste de la aceștia. Încrederea poate fi pierdută atunci când aleșii poporului nu respectă voința sa. Într-o democrație, societatea trebuie să dețină o cultură specifică, iar justiția trebuie să aplice legea, indiferent de circumstanțele create, legile trebuie respectate și aplicate conform constituției statului. Numai astfel, societatea poate funcționa în mod liber, democratic¹. Dezavantajele unui sistem democratic pot depinde și de existența unei rețele de posturi politice inutile, alese preferențial, care să faciliteze extinderea corupției și amplificarea neîncrederii populației.

Un model de politică și de organizare socială pentru multe popoare, îl constituie democrația ateniană, atât pentru civilizațiile ulterioare, cât și pentru unele societăți actuale, deoarece s-a concentrat pe o voință a majorității, pe decizia și conștiința colectivă a societății. Votul liber exprimat reprezintă un act de conștiință individuală, la care are dreptul orice cetățean care își dovedește cetățenia de drept a statului respectiv. Votul asigură garanția libertății de exprimare și decizie cu privire la anumite aspecte de organizare a statului. Consider

¹ Flavius Cristian Mărcău (2014a), „UNDEMOCRATIC REGIMES”, in Annals of „Constantin Brâncuși” University of Târgu Jiu, Letter and Social Science Series, Issue 2/2014, pp. 105-110

că democrația ateniană reprezintă un reper de organizare politică, și o sursă de inspirație pentru civilizațiile vechi sau recente, în virtutea unor valori universale: libertate, dreptate, responsabilitate.

Termenul de *democrație* își regăsește originile în Grecia Antică¹, și desemnează forța colectivității, sau „puterea poporului”. Ca formă de guvernare sau conducere, democrația poate exista și își poate exercita funcțiile doar cu voința poporului, care are dreptul de a se exprima liber prin intermediul votului universal. Democrația are în vedere câteva aspecte importante: pluripartidismul², concept care permite existența mai multor partide politice într-un sistem politic; respectarea drepturilor omului³, prin care cetățenii trebuie să aibă drepturi egale într-o societate; și separarea puterilor în stat, prin care puterea era împărțită în trei categorii: legislativă(care emitea legi), juridică(care verifica legalitatea legilor) și executivă(care pune la executare).

Dreptul la informație, reprezintă în cadrul unei societăți sau a unui stat, un drept fundamental al omului, garantat de legislația internațională și care a fost transpus și în legislația română. Informația are un rol esențial în progresul social, în promovarea valorilor sociale, ca „atracția diegetică”⁴, fiind numită și „oxigenul democrației”. Dreptul individului la informație stă la baza participării acestuia la viața societății, la responsabilizarea democratică și informația trebuie să circule într-un flux liber, pe două sensuri, dinspre societate spre cetățean și invers.

CONȚINUT

Informația are un rol foarte important în toate domeniile vieții sociale și este necesar să se urmărească transmiterea ei, pe cât posibil, nealterată. Puterea informației este recunoscută, iar modul în care aceasta este folosită poate conduce la progresul social, dar poate provoca, prin folosirea ei malițioasă(negativă), și „atitudini nefavorabile față de instituții și un declin al încrederii acordate guvernelor”.

În majoritatea țărilor democratice, acest drept este stipulat în texte legale de cel mai înalt nivel (texte constituționale), dar spre deosebire de alte drepturi, acesta este un drept relativ și nu unul absolut, putând fi restrâns sau limitat. Limitarea dreptului la informație trebuie să fie proporțională cu interesul protejat prin această restrângere a exercițiului dreptului. Nu putem vorbi despre un individ liber și o societate democratică în lipsa informațiilor, așa cum nu se poate concepe o participare a cetățeanului la viața socială fără accesul la informație.

Deși dreptul la informație⁵ este un drept fundamental, modul de exercitare a acestui drept comportă, la rândul său, și îndatoriri ori responsabilități și poate fi supus unor restrângeri. Restrângerile trebuie să fie expres prevăzute de lege și limitate la atingerea scopului pentru care se impun, respectiv securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică,

¹ Flavius Cristian Mărcău, *Democratizarea statelor din Europa Centrală și de Est după căderea Cortinei de Fier*, Academica Brâncuși, Târgu Jiu, 2020

² Flavius Cristian Mărcău (2019), „HINDERING THE PROCESS OF DEMOCRATIZATION IN ROMANIA AS A CONSEQUENCE OF THE SOCIAL PROTESTS IN THE EARLY 90S”, in *Research and Science Today* No. 1(17)/2019, pp. 69-76

³ Flavius Cristian Mărcău. "Dynamics of Deconsolidating Democracies of Poland, Hungary and Romania" în *Astra Salvensis*, VII (2019), no. 14, p. 293-305

⁴ Ana-Maria DUDĂU, *EXPRESSIVE VALUES OF NON-PERSONAL VERBAL FORMS*, *Annals of the „Constantin Brâncuși” University of Târgu Jiu, Letter and Social Science Series Supplement 1/2019*, „ACADEMICA BRÂNCUȘI” PUBLISHER, p. 141.

⁵ Flavius Cristian Marcău, Mihaela Andreea Ciorei, “The vision about international security at the biggining of the XXI century”, in *European Scientific Journal*, april 2013 edition vol.9, no.11, 301-311

apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Dreptul la informație mai cuprinde: dreptul la informație în cadrul procedurilor judiciare sau administrative, în domeniul fiscal, în raporturile de muncă, în libera circulație a bunurilor și serviciilor, dreptul la informație al angajaților, dreptul la informație al pacientului, dreptul la informare în privința organizării referendumului, etc.

Dreptul la informație este garantat legislativ, cu accent pe accesul la informațiile de interes public. 37 de state consfințesc în Constituție dreptul la informație, iar 13 state prevăd prin lege dreptul de acces la informație. Există doar două state, Ducatul Luxemburg și Principatul Monaco, care nu reglementează dreptul la informație nici prin Constituție, nici prin alt act normativ.

În ceea ce privește *societatea informațională*, serviciile trebuie să fie accesibile unui număr cât mai mare de utilizatori, doar așa putând fi garantat dreptul la informație al cetățenilor. Statul trebuie să adopte măsurile necesare pentru existența unei piețe concurențiale corecte, strict reglementată și transparentă. Dreptul la informație presupune și o verificare a veridicității informațiilor (dacă sunt reale sau nu). Așa numitele „fake news” reprezintă un risc la adresa dreptului fundamental la informație și nu pot fi combătute doar prin legislație. Implicarea autorităților este esențială, ele având obligația de a comunica transparent deciziile adoptate și de a combate prin comunicare publică știrile false.

În opinia lui Andrei Marga, globalismul a fost înțeles ca „apel la universalitatea libertăților și drepturilor, a fost punctul de sprijin al aspirațiilor de emancipare și eliberare, în jurul anilor 1990... Globalismul—acea asumție potrivit căreia rezolvările de probleme au ancoră în abordări de pe glob – a devenit în context o ideologie care s-a rupt de realități.”¹

Printre erorile globalismului, identificate de Andrei Marga, precizăm: „reducerea noii complexități a globalității și globalizării la o dimensiune, cea economică, care este gândită de asemenea liniar, drept continuă extindere a dependențelor de pe piața mondială” (Ulrich Beck, p.196); reducerea globalizării la internaționalizarea organizărilor unor puteri economice; încercarea de a deriva politica, știința, cultura din simpla mișcare a economiei de piață (p.203); considerarea viitorului doar din punct de vedere economic și tehnologic, în mod liniar, ca prelungire a prezentului; răspândirea unui sentiment de angoasă și groază, ce ajunge să paralizeze acțiunea politică; stimularea paradoxală a unui „protecționism la negru”, ce este nu doar contradictoriu cu sine, dar și contraproductiv sub aspect economic” (p.210). Sesizarea efectelor globalismului, devenite tot mai evidente în subminarea instituțiilor democrației, inclusiv observația că globalismul acutizează fracturile și conflictele sociale.²

DISTINCȚIA GLOBALIZARE CA PROCES ȘI GLOBALIZAREA CA PROIECT (KIELY, 2005).

Distincția dintre globalizare ca proces și globalizare ca proiect politic este foarte utilă pentru înțelegerea mișcărilor anti-globalizare, dat fiind că acestea se opun cel mai adesea nu proceselor de globalizare propriu-zise, ci proiectului politico-economic ce alimentează și orientează fenomenul globalizării. Globalizarea ca proces se referă în primul rând

¹ [Globalismul și efectele sale - un comentariu de Andrei Marga \(cotidianul.ro\)](#), accesat 24.05.2023, ora 15,38.

² Ibidem

la „intensificarea fluxurilor”(Kiely, 2005, p. 293) de capital, culturale, informaționale etc între state și regiuni la nivel global. Globalizarea ca proiect este legată de o agendă politico economică particulară și de o ideologie bine determinată (neoliberalismul), conform căroră globalizarea este un proces „inevitabil și dezirabil” (Kiely, 2005, p. 294).

În prezent, mișcările antiglobalizare sunt extrem de diversificate și sunt active nu doar la nivel global, ci și în plan național, regional sau local, iar repertoriile lor de acțiune sunt dintre cele mai inovatoare. Majoritatea activiștilor anti-globalizare se opun globalizării ca manifestare a puterii sau dominației exercitate la nivel global și solicită mai multă echitate în relațiile economice și politice globale. Pe de o parte, mișcările sociale trans-naționale sunt un exemplu al globalizării relațiilor sociale și utilizează metode de comunicare specifice globalizării (de ex. internetul), iar pe de altă parte, aceste mișcări contestă globalizarea ca proiect politic specific.

Mișcările anti-globalizare au un caracter „eterogen” și asupra faptului că aceste mișcări sunt „continuu reconstruite” (Eschle, 2005, p. 17). Fiind percepută ca un proces benefic pentru economiile și societățile lumii, conform opiniei lui Stiglitz, globalizarea întâmpină un fenomen de opoziție și rezistență, în special în Lumea a Treia. (Stiglitz, 2005)

Tendințe și curente în mișcările anti-globalizare

- mișcările subsumate opoziției față de capitalism (mai mult sau mai puțin direct legate de tradiția marxistă și de ideologiile de stânga)- raportându-se critic la efectele în plan social ale globalizării economice;
- mișcări „radical-democratice”, care sunt „non-ierarhice, descentrate, participative, inclusive și consensuale”(Eschle, 2005, p. 25)- nu converg într-o platformă ideologică și de acțiune comună, pun accent pe critica efectelor culturale ale globalizării.

Exemple de mișcări anti-globalizare:

World Social Forum, Mișcarea zapatistă (EZLN) din Mexic, Mișcarea muncitorilor fără pământ din Brazilia, etc (Polet, 2004), protestele din Bolivia împotriva privatizării apei, protestele anti-G8 de la Seattle, Genova, Rostock, Mișcările Live Aid și Live 8, pentru sprijinul statelor africane, respectiv pentru reducerea sau eliminarea datoriilor țărilor africane, etc.

„Știm că o mișcare [socială] există când activiștii pretind că sunt parte a acesteia și participă la eforturile de definire a mișcării într-un mod determinabil”(Eschle, 2005). Melucci propune o definiție a mișcărilor sociale, ca „un sistem compozit de acțiune în care mijloace, scopuri și forme de solidaritate și organizare diferite converg într-un mod mai mult sau mai puțin stabil” (Eschle, 2005, p. 20).

Autori precum: Stiglitz, Callinicos, Chomsky, Klein, Esteva, Escobar se implică frecvent în dezbateri critice despre globalizare. Stiglitz critică „setul particular de politici pe care Fondul Monetar Internațional și Statele Unite l-au impus țărilor în curs de dezvoltare în ultimele decenii, deoarece multe țări au suferit o creștere a sărăciei, un mediu degradat și o distrugere a culturii indigene”(Stiglitz, 2005, p. 228). Esteva și Escobar, se raportează critic atât la dimensiunea economică a globalizării, cât și la aspectele culturale și politice, insistând asupra modului în care globalizarea periclitizează autonomia comunităților locale.

Dreptatea globală și globalizarea

Dreptatea globală și globalizarea constituie una din direcțiile cele mai productive de examinare critică a globalizării din perspectivă normativă urmărind descoperirea unui model normativ al relațiilor globale care să satisfacă principiile dreptății.

Dallmayr propune trei niveluri analitice distincte ale criticii globalizării din perspectivă normativă:

- Politic: hegemonia politică a Occidentului asupra restului statelor lumii; vezi analizele lui Huntington asupra „conflictului civilizațiilor”(2006, pp. 65-67). Revendicările democratice la nivel politic global derivă din convingerea că „într-o epocă a democratizării, când politica globală este infiltrată de solicitări democratice, ordinea globală nu poate în permanență ignora standardele dreptății și legitimității democratice” (Dallmayr, 2006, p. 67).
- Economic: inegalitatea puterii politice se reflectă în inegalități economice la nivel global. Una din principalele carențe ale dezbaterilor pe această temă este legată de dificultatea de a găsi modalități acceptabile și convingătoare de îmbinare a pieței libere cu echitatea socială (Dallmayr, 2006, pp. 67-70). Vezi tema responsabilității sociale la Amartya Sen.
- Cultural: „expertocrația” și „Europenizarea planetei”. Concentrarea cunoașterii în societățile occidentale, dominația modelului tehnologic occidental, reducerea diversității formelor culturale, utilizarea științei pentru întărirea controlului social (Dallmayr, 2006, pp. 70).

1. Conform Articolului 1 din Legea nr. 51 din 29 iulie 1991 (**republicată**), prin securitatea națională a României se înțelege starea de legalitate, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, menținerii ordinii de drept, precum și a climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin [Constituție](#).

În ceea ce privește relația dintre securitate națională și strategie, trebuie precizat că, în cazul în care componenta primară a strategiei este utilizarea puterii militare pentru atingerea scopurilor politice, securitatea națională este acea parte a politicii externe ce are ca principal obiectiv protejarea suveranității statului și apărarea sa împotriva tentativelor de cucerire, distrugere sau constrângere (Betts, 2004, p. 6).

2. Complexitatea problemelor de securitate națională obligă decidenții la căutarea unor tehnici și metodologii care să-i ajute în luarea unor decizii optime. Decizia în problemele de securitate națională este una de tip strategic, în condiții de risc și incertitudine. Provocarea principală a politicii de securitate națională este, așa cum spunea Donald Rumsfeld, de a ne apăra împotriva necunoscutului, incertitudinii, neprevăzutului și neașteptatului (Rumsfeld, 2002, p. 23).

În funcție de elementele ideologice, circumstanțele particulare ale statului și scopurile politice ale administrației, concepția despre securitate diferă de la un stat la altul și factori diferiți sunt accentuați de la caz la caz. Strategia de securitate a României între anii 1994-2001 constituie un bun exemplu în acest sens. Odată cu venirea la putere a diferitelor administrații, strategia de securitate a statului s-a schimbat, variind de la o abordare realistă la o abordare liberală și, în cele din urmă, la una neoliberală (Stoicescu, 2003, pp. 87-89); ultima versiune (2006) a strategiei românești de securitate este diferită și inovatoare nu atât prin conținutul său, cât mai ales prin procesul consultativ cu reprezentanți ai societății civile și academice, care a introdus un factor până acum ignorat în elaborarea unui astfel de document.¹

¹ Luciana Alexandra Ghica, Marian Zulean, *Politica de Securitate Națională*, p.93.

3. România a fost permanent, pe întreaga perioadă a existenței sale ca stat independent, o putere minoră. Privită în ansamblu, politica de securitate românească în perioada 1878-1918 este una a unui stat revizionist moderat. După declararea independenței, România a adoptat o perspectivă orientată către interior, defensivă, a politicii de securitate pentru a se putea concentra asupra consolidării sale interne.

Politica externă și de securitate a României a fost pe toată această perioadă una ezitantă între balansare și aliniere, menită să mențină supraviețuirea statului și când oportunitatea se prezenta să obțină unele câștiguri teritoriale și față de puterile vecine.(Schweller, 1994).

4. România a adoptat o postură militară ofensivă în vederea atingerii intereselor sale anexioniste, construindu-și și organizându-și armata de așa natură încât să poată participa la cucerirea obiectivelor militare ce rezultau din obiectivele strategice ale politicii de securitate naționale.

Între 1914-1916, România și-a asigurat supraviețuirea, iar intrarea sa în război în 1916 de partea Antantei a fost un comportament strategic de balansare, motivat de dorința de obținere a teritoriilor transilvănene promise de aliați.

În perioada interbelică și a celui de-al doilea război mondial (1939-1945) politica de securitate a României a fost marcată de schimbări începând cu cele două dictaturi cea a regelui Carol al II-lea din 1938, și, ulterior, cea a lui Ion Antonescu (1940-1944).

5. Securitatea națională a fost profund reevaluată odată cu sfârșitul Războiului Rece și a Revoluției din decembrie 1989 care a plasat România pe calea tranziției lente și pline de obstacole către democrație și economia de piață. Această perioadă se împarte în două etape de referință: prima dintre acestea se întinde până la jumătarea anilor 90 și este caracterizată de o serie de tatonări în ceea ce privește securitatea națională precum și de o oarecare lipsă de coordonare dintre obiectivele instrumentului militar și interesele, amenințările și riscurile semnalate de decidenții politici români.

Strategia de securitate națională elaborată în 1991 de către autoritățile române sub titlul de *Concepția privind securitatea națională a României* este una care, în mod evident, eșuează în a se adapta noilor realități internaționale și strategice din lumea postbelică.

6. Pe măsură ce conflictul din Iugoslavia lua amploare, România s-a confruntat cu o primă serie de amenințări non-convenționale, de la refugiați, până la traficul de armament, droguri, carne vie, rețele de crimă organizată transfrontalieră ș.a. Propriile tulburări politice interne, care ating apogeul odată cu mineriadele de la începutul anilor 90, menite să destabilizeze sistemul instituțional și politic, confruntă România din ce în ce mai mult cu perspectiva și riscurile implicate de amenințările asimetrice. Securitatea națională a României după momentul Madrid (iulie 1997) și în urma Raportului Kievenaar nu mai poate fi privită decât pe două coordonate diferite, dar profund interconectate și interdependente: dimensiunea internă, națională și dimensiunea suprastatală, internațională. Acceptarea cererilor de aderare la NATO și UE a propulsat România pe drumul unei profunde transformări în ceea ce privește strategia de politică externă și de securitate.

7. Dacă, potrivit Strategiei de Securitate Națională din 2001, principalul interes vital al României îl reprezintă menținerea integrității, unității, suveranității și independenței statului roman (Strategia de Securitate Națională a României, 2001, p.3.) în condițiile specifice ale aderării la UE și la NATO, Strategia de Securitate Națională aprobată în 1999 avea o bază mai degrabă liberală, identificând ca principal referent al securității individul. Interesul de securitate vital al României era reprezentat de respectarea libertăților și drepturilor cetățeanului.

8. Strategia Militară a României² din 2000, documentul de bază al armatei, care cuprinde obiectivele și opțiunile fundamentale privind îndeplinirea, prin mijloace și pe căi de acțiune militară, a politicii de apărare a statului român, construită pe Strategia de Securitate Națională din 1999, prevede faptul că misiunea principală a armatei este de a garanta cetățenilor României respectarea strictă a drepturilor omului într-un stat suveran, independent, unitar și indivizibil, angajat activ în procesul de integrare europeană și euroatlantică, în condițiile unui regim politic bazat pe democrația constituțională, sub un strict control democratic civil asupra forțelor armate (Strategia Militară a României, 2000, p.4.). Securitatea colectivă reprezintă baza strategiei de securitate națională românească de la începutul secolului XXI.

9. În vederea restrângerii conflictelor etnice Comunitatea Europeană a fost de acord cu planul președintelui Miloșevic de reconstrucție a Federației Iugoslave în interiorul granițelor existente și a încercat să contribuie la soluționarea pașnică a crizei, condiționând economic părțile care cooperau, respectiv se împotriveau. Când, în 1991, a început războiul, mai întâi în Slovenia și apoi în Croația, CE a continuat această strategie, încercând să prevină răspândirea conflictului în regiune, dar până la sfârșitul anului violențele etnice ajunseseră deja până în Bosnia (Silber și Little, 1996).

10. Toate încercările Comunității Europene de rezolvare pașnică a disputelor cu privire la granițe și la protecția minorităților și de recunoaștere a independenței Sloveniei și a Croației, credibilitatea sa de menținere a păcii a scăzut. Când embargoul pentru Croația, Slovenia și Macedonia a fost ridicat, în timp ce embargoul pentru Serbia a fost menținut, delegația sârbă s-a retras de la negocieri, iar eforturile de pace ale Comunității s-au năruit (Kintis, 1997; Silber și Little, 1995). După conflictul militar din Bosnia din 1992, încercările Comunității Europene de protecție a Croației, Bosniei și Macedoniei au eșuat, chiar cu intervenția SUA, fiind obținut un rezultat doar cu intervenția militară a NATO. Acordul de pace încheiat la Dayton, în Statele Unite a dus la încheierea războiului din Bosnia și Herțegovina, dar războiul din Iugoslavia nu s-a sfârșit însă, UE pierzându-și credibilitatea. Abia în timpul conflictelor din Kosovo, UE a revenit în atenția comunității internaționale prin propunerile și viziunea sa asupra Balcanilor de Vest.

11. Conform **Articolului 1 din Legea nr. 14 din 24 februarie 1992**, Serviciul Român de Informații este serviciul organizat de stat specializat în domeniul informațiilor privitoare la siguranța națională a României, parte componentă a sistemului național de apărare, activitatea sa fiind organizată și coordonată de Consiliul suprem de Apărare a Țării. Activitatea Serviciului Român de Informații este controlată de parlament. Anual sau când Parlamentul hotărăște, directorul Serviciului Român de Informații prezintă acestuia rapoarte referitoare la îndeplinirea atribuțiilor ce revin Serviciului Român de Informații, potrivit legii. În vederea exercitării controlului concret și permanent, se constituie o comisie comună a celor două Camere. Organizarea, funcționarea și modalitățile de exercitare a controlului se stabilesc prin hotărâre adoptată de Parlament.

12 În baza **Articolului 2**, Serviciul Român de Informații organizează și execută activități pentru culegerea, verificarea și valorificarea informațiilor necesare cunoașterii, prevenirii și contracarării oricăror acțiuni care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale a României.

În baza **Articolului 3**, Serviciul Român de Informații asigură apărarea secretului de stat și prevenirea scurgerii de informații care, potrivit legii, nu pot fi divulgate. În aplicarea prevederilor legale privind apărarea secretului de stat, Serviciul Român de Informații

organizează și execută transportul corespondenței oficiale cu asemenea caracter pe întreg teritoriul României.

CONCLUZII

Conform **Articolului 14**, În îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, Serviciul Român de Informații colaborează cu Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Justiției, Ministerul Public, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Economiei și Finanțelor, Direcția Generală a Vămirilor precum și cu celelalte organe ale administrației publice. Organele prevăzute la alin. 1 au obligația să-și acorde reciproc sprijinul necesar în îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege.

Articolul 15, Cu aprobarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Serviciul Român de Informații poate stabili relații cu organisme similare din străinătate

Conform Legii 1/1998, **Serviciul de Informații Externe (SIE)**, „organul de stat specializat în domeniul informațiilor externe privind siguranța națională și apărarea României și a intereselor sale”. SIE își desfășoară activitatea în conformitate cu Constituția României, a legilor existente, conform deciziilor Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT) și a regulamentelor militare. Serviciul face parte din sistemul național de apărare, iar activitatea sa este organizată și coordonată de Consiliul Suprem de Apărare a Țării, având caracter de secret de stat. Sursele de informații, căile și modalitățile de efectuare a misiunilor specifice precum și efectuarea lor, nu pot fi dezvăluite sub orice circumstanțe. Divulgarea în orice mod a informațiilor despre misiunile sau activitatea Serviciului de Informații Externe, este interzisă și se pedepsește cu închisoarea, conform legii.

Consiliul Suprem de Apărare a Țării este autoritatea administrativă autonomă investită, potrivit Constituției, cu organizarea și coordonarea unitară a activităților care privesc apărarea țării și siguranța națională. Activitatea Consiliului Suprem de Apărare a Țării este supusă examinării și verificării parlamentare. Anual, nu mai târziu de primul trimestru al anului următor, precum și la cererea comisiilor permanente de specialitate ale Parlamentului sau ori de câte ori se consideră necesar, Consiliul Suprem de Apărare a Țării prezintă, în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului, rapoarte asupra activității desfășurate.

Conform Articolului 119 din Constituția României, Consiliul Suprem de Apărare a Țării organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și securitatea națională, participarea la menținerea securității internaționale și la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau de restabilire a păcii.

Dreptul la informație și dreptul la securitate sunt importante pentru o democrație consolidată, dar tot atât de important este să se acorde o protecție corespunzătoare unor informații a căror diseminare neautorizată ar putea crea grave prejudicii.

BIBLIOGRAFIE

1. Benjamin Constant, *Despre libertatea anticilor comparată cu cea a modernilor*, p. 10-11, în volumul *Despre libertate la antici și la moderni*, Traducere de Corina Dimitriu, Studiu introductiv de Anton Carpinski, Institutul european, 1996.
2. Catherine Eschle and Bice Maiguashca (eds.), *Critical Theories, International Relations and 'the Anti-Globalisation Movement'. The Politics of Global Resistance*, Routledge, 2005 Fred Dallmayr (2006). *Globalization and Inequality: A Plea for Cosmopolitan Justice. Comparative Studies of South Asia, Africa and the Middle East*. 26. 1.
3. DUDĂU, Ana-Maria, *EXPRESSIVE VALUES OF NON-PERSONAL VERBAL FORMS*, Annals of the „Constantin Brâncuși” University of Târgu Jiu, Letter and Social Science Series Supplement 1/2019, „ACADEMICA BRÂNCUȘI” PUBLISHER, p. 141.
4. Francois Polet (ed.), *Globalizing Resistance. The State of Struggle*, Pluto Press, London, 2004 Joseph Stiglitz, *The Overselling of Globalization* in Michael Weinstein (ed.), *Globalization. What's new?*, Columbia University Press, New York, 2005
5. Friedrich A. Hayek, , Constituția libertății, Institutul european.
6. Joann Carmin and Deborah Balser, Selecting repertoires of action in environmental movement organizations, *Organization and Environment*, 15 (4), 2002.
7. Flavius Cristian Mărcău (2014), „UNDEMOCRATIC REGIMES”, in Annals of „Constantin Brâncuși” University of Târgu Jiu, Letter and Social Science Series, Issue 2/2014, pp. 105-110
8. Flavius Cristian Mărcău, *Democratizarea statelor din Europa Centrală și de Est după căderea Cortinei de Fier*, Academica Brâncuși, Târgu Jiu, 2020
9. Flavius Cristian Mărcău (2019), „HINDERING THE PROCESS OF DEMOCRATIZATION IN ROMANIA AS A CONSEQUENCE OF THE SOCIAL PROTESTS IN THE EARLY 90S”, in Research and Science Today No. 1(17)/2019, pp. 69-76
10. Flavius Cristian Mărcău. "Dynamics of Deconsolidating Democracies of Poland, Hungary and Romania" în *Astra Salvensis*, VII (2019), no. 14, p. 293-305
11. Flavius Cristian Marcau, Mihaela Andreea Ciorei, "The vision about international security at the biggining of the XXI century", in *European Scientific Journal*, april 2013 edition vol.9, no.11, 301-311
12. Ray Kiely, *The Clash of Globalizations*, Brill, 2005
13. Rupert, M, *Ideologies of globalization contending vision of a new world order*, 2012
14. Tocqueville, „*Despre democrație în America*”, în volumul lui Friedrich A. Hayek, *Constituția libertății*, Institutul european. Platforme comune de dezbatere și acțiune ale mișcărilor anti globalizare: International Forum on Globalization (vezi <http://www.ifg.org/>)
15. World Social Forum (<http://www.forumsocialmundial.org.br>)
16. Globalize resistance (<http://www.resist.org.uk/>)
17. ATTAC (<http://www.attac.org>)
18. [globalizare sapt-11-12 - Documente Google](#),